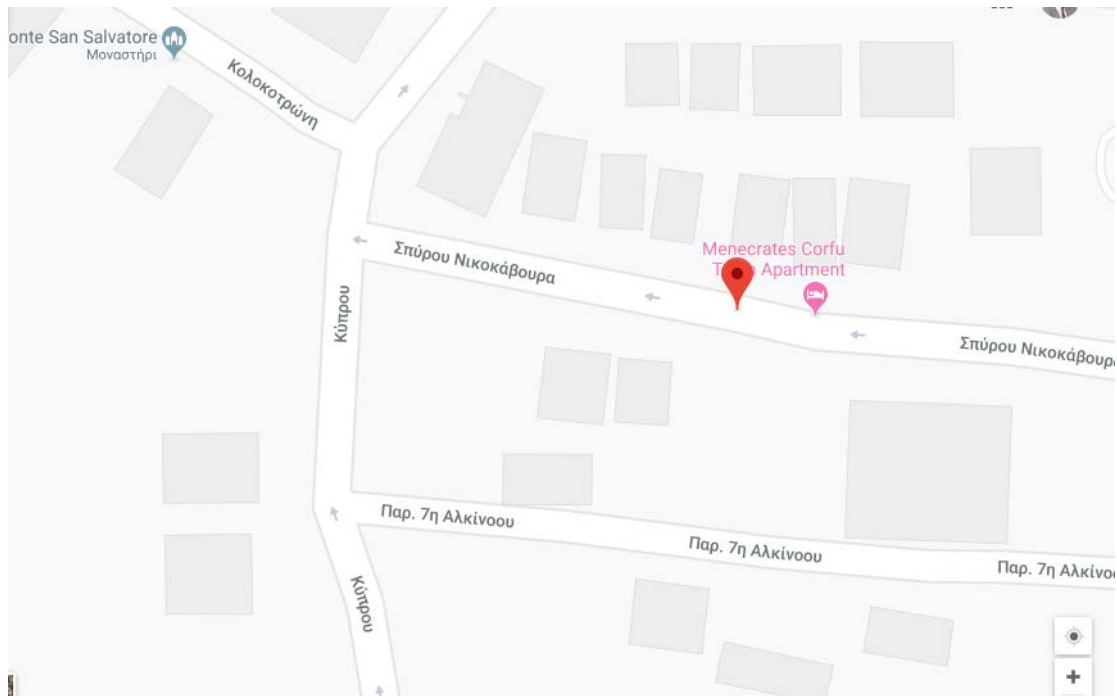

Οδός Σπύρου Νικοκάβουρα

Ο Σπύρος Νικοκάβουρας γεννήθηκε το 1883 στα Σφακερά της Κέρκυρας. Γιος αγροτικής οικογένειας, δεν μπόρεσε να ζήσει στο στενό περιβάλλον του χωριού του, Προικισμένος με ένα ποιητικό ταλέντο που τον έσπρωχνε σε καλλιτεχνικές δημιουργίες, ξέφυγε ανοίγοντας φτερά για αλλού. Έζησε όλη τη ζωή του στην Κέρκυρα και ιδιαίτερα στους Καρουσάδες, παρέα με τον Ντίνο Θεοτόκη και τον Μαβίλη.

Ταξίδεψε στο εξωτερικό, την Αλεξάνδρεια, στην Ιταλία και στο Παρίσι. Στενός συνεργάτης του περιοδικού “Νουμάς”, αρχικά τον συναντάμε και στα περιοδικά της εποχής “Γράμματα της Αλεξάνδρειας”, “Βωμός”, “Μαύρος Γάτος” της Αθήνας και στην περίφημη “Κερκυραϊκή Ανθολογία” (1924-1925), που εκδίδονταν με μεγάλη επιτυχία στην Κέρκυρα.

Σημαντικό μέρος από το θαυμάσιο έργο του Νικοκάβουρα, που είχε παραμείνει μέχρι τότε ανέκδοτο, δημοσιεύτηκε στα βιβλία που ο ίδιος είχε κυκλοφορήσει το 195 με τον τίτλο “Ποιητικά έργα” και “Παναρμόνιος ήχος” (1952). Στην έκδοση αυτή υπάρχει σε μετάφραση και το περίφημο βιβλικό “Άσμα ασμάτων”, που αποδίδεται σε ομοιοκατάληκτους δεκαπεντασύλλαβους στίχους. Έχει σαφείς επηρεασμούς από την ομάδα της Επτανησιακής σχολής, που τον καιρό εκείνο βρίσκονταν στις τελευταίες αναλαμπές της. Ιδιαίτερα διακρίνει κανείς μεγάλη σχέση και συμπόρευση με τον σονετογράφο Λορέντζο Μαβίλη, ενώ βλέπουμε σε ένα σημαντικό αριθμό των έργων του να συγγενεύει με τον Ιωάννη Παπαδιαμαντόπουλο (Ζαν Μωρεάς), από τη συλλογή “Στροφές”.

Πολλά ποιήματά του επίσης είναι εμπνευσμένα από τις σύγχρονες επαναστατικές ιδέες της εποχής του, ενώ σε άλλα υπάρχει μεγάλη νεοκλασική φυσιολατρία, δοσμένη με άπειρη ευαισθησία από το ποιητή. Γενικά το έργο του Νικοκάβουρα χαρακτηρίζεται από σονέτα με έντεκα στροφές, ή δεκαπεντασύλλαβες στροφές, που δίνει με αυτό τον τρόπο ένα δικό του ύφος στην ποίηση της εποχής του. Εύκολα διακρίνει κανείς αλληλοσυγκρουόμενα συναισθήματα. Ο λυρισμός είναι διάχυτος, η αγάπη προς τη φύση έκδηλη, αλλά και η απογοήτευση, η απομόνωση και η έλλειψη ικανοποίησης, μιλούν σε όλα σχεδόν τα ποιήματά του. Όμως η επιμέλεια και φροντίδα στο στίχο, δίνει τη μορφή που απαιτεί η επτανησιακή παράδοση. Μας λέει σε ένα ποίημά του:

“Τότες θα πω πως έβαλα του τέλειου τη σφραγίδα, στο πλέον ωραίο μου ποίημα, το ποίημα του θανάτου”.

Χειρόγραφέ με ανέκδοτα έργα του, υπάρχου στην Αναγνωστική Εταιρία Κέρκυρας. Το 1952 ο Σπύρος Νικοκάβουρας έφυγε από η ζωή. Το έργο του όμως και οι ανυποχώρητες ιδέες του, θα είναι ο φάρος που δεν θα σβήσει ποτέ.

Πηγή: <https://corfucommunists.gr/>